

Oteplená detektivka

Název týmu: Krakeni

Expedice na ho...ry

Během cesty lanovkou bylo ticho. Ke slovu se nikdo moc neměl a ve tváři každého z nás bylo skoro hmatatelné zklamání a žluklý výraz. Skleněná kabinka se poklidně houpala a drobky odpadávající z Kryštofovy navlhlé bagety, jak z ní pomalu ohrnoval ubrousek, tvořily dojem sněhu v ošklivém, sakra smutném sněžitku na stole u babičky.

„Jako jestli ho dneska nenajdeme, tak kašlu na biologii a půjdu točit jedenáctku za bar“, zaseptla běžně optimistická Pavla tupě zírající na zvětšující se hromádku drobků pod Kryštofem.

„Hele jednou jsme si přijeli pro modráčka, tak bez něj prostě nejedu“ řekl jsem naoko odhodlaně (ačkoli po dvou dnech moknutí a brouzdání v rašeliníku ve snaze najít slavíka modráčka tundrového mi ta blankytná potvora už připomínala spíš místní mýtus).

Kryštof polkl bagetu; „Já bych neházel flintu do žita, víte co...řeklo se *rašeliniště a mokřiny s roztroušenými skupinami nízkých dřevin na náhorních planinách nad hranicí lesa*,“ odcitoval ironicky větu, kterou jsme během posledních 48 h všichni zoufale četli minimálně pětkrát „jestli jsme měli někdy šanci, tak teď.“

Kabinka zanedlouho přirazila ke stanici. Sesbírali jsme si krosny a zbylou půlku mokré bagety a vyrazili vstříc moři klečového porostu. Lehký horský vzduch z nás odvál žluklé výrazy, ačkoli ve vzduchu stále visela únava z neúspěšného pátrání. Z našich zdrojů jsme věděli, že největší šanci máme v okolí vod, v porostech ostřic a rákosí s křovitými vrkami. Vedení jsme se ujali já a moje čvachtající farmářky po dědovi, jelikož nové pohorky podlehly vodě už v Černoorském rašeliníšti.

Od začátku jsme věděli, že nás čeká nelehký úkol. Podle našich zdrojů populace modráčka tundrového v Krkonoších kolísala v 80. a 90. letech mezi 20 až 40 samci, v současnosti jich zde podle odborníků žije už pouze 10 až 20. Kromě oteplení mají vliv na výskyt tohoto druhu také extrémní výkyvy počasí, které s klimatickou změnou úzce souvisí. Už tak složité situaci nepřidával ani fakt, že obloha ztemněla ještě víc než předtím.

„Jestli začne pršet, tak už fakt...zamumlal jsem“, otáčejíc oči v sloup.

„Vydrž, kouknu se na radar“, tasil Kryštof mobil z kapsy a začal mocně tukat do displeje.

„Já si tě vyfotím s těma černejšma mrakama,“ dodala s falešným úsměvem Pavla „ať mám co ukázat doma.“

Kryštof na chvíli zvedl oči z displeje a ironicky zvedl koutky na Pavlu.

V tu chvíli...

PLESK!

V ten moment jako by se čas zpomalil a všichni okolo jsme sledovali, jak se na pózujičím Kryštofovi roztéká bílý dáreček. Zasáhl čelo, rozpleskl se přes obočí až na cukající koutek. Přes Kryštofovu levou část obličeje se roztekl pořádný ptačinec.

„Hele asi máš něco na...no...“ odhodlal jsem se po pár chvílích ticha promluvit, potlačujíc smích.

Pavla chvíli jen stála, než konečně pukla smíchy.

„Tak a já mám tak akorát dost! To si fakt děláte-“ nadával Kryštof na celou stráň, čímž prokazatelně vyplašil poslední zbytky naděje na úspěch. „Dva dny se tady plahočíme tundrou a co z toho mám? HOVNO tak akorát.“ Vytáhl zbytek svačiny, zahodil bagetu a rozbalil ubrousek.

„Počkej!“ vykřikl jsem a rozběhl se k němu. „Slavíka jsme nenašli a asi už nenajdeme, tak aspoň na tomhle uděláme pozorování!“

„Má pravdu! Mohla by to být třeba křivka? rozzářila se Pavla.

„Ne na tu je tu nízký porost“

„Mohli byste...?“

„Ne, ne... to bude spíš...“

„Hele nechte si to!“

„Myslíš třeba žluna?“

„Nevidím mravence to nebude...“

„TAK A DOST!“ zarazil nás a oťrel se tychem z bagety, otočil se na místě a vyrazil k lanovce.

Cestou zpátky bylo větší ticho než cestou nahoru. Já koukal z okýnka, Kryštof polohlasem nadával a Pája koukala do mobilu.

„Hele kluci? Tomu neuvěříte...“ zaskočeně vyhrkla Pavla a podala nám mobil. Na něm byla fotka šklebícího se Kryštofa v popředí černých mraků a půl metru nad ním padající ptačinec a ještě kousek výš...

„SLAVÍK? no tak to snad“

„Není možný“